

Kärlekens väg

Förra helgen var jag i Eskilstuna och talade i en kyrka om hur vi bäst når ut med evangeliet till människor. Det jag har kommit fram till och vad jag kan utläsa från Jesu liv, är att kärleken är den enda vägen både för min egen och andras frälsning. En av mina hemlösa vänner beskrev kärleken så här,

- Den är mäktig och susar förbi ibland. När den rör vid mig smälter mitt hjärta.

Det är bara Guds kärlek som kan ta bort mitt stenhjärta och ge mig ett mjukt hjärta istället.

Varför skall det vara så svårt att välja den vägen? Varför är det så mycket lättare att vara dömande, kärlekslös, egoistisk och bitter istället? Bibeln ger mig svaret. Jag måste dö till mig själv och mina egna ansträngningar och inse att utan Jesus kärlek och kraft klarar jag det inte.

Det var först när jag tog emot den kärleken som jag kunde börja älska både mig själv och mina medmänniskor på ett nytt sätt. Dessförinnan levde jag ett oerhört egoistiskt och kärlekslöst liv. Men när Guds kärlek började forma mitt hjärta blev det omöjliga möjligt. Jag fick kraft att vara Hans vittne till min omvärld och många kom till tro. Men ingen kan leva på gamla välsignelser. Varje dag är en kamp och ett val mellan att välja köttets och egots väg eller Andens och Kärlekens väg. Det är som en svart och vit hund som drar åt olika håll i mig. Hunden jag ger mest mat till segrar. Den jag umgås med blir jag lik. Umgås jag med Jesus blir jag lik Honom. Då kan jag älska mina medmänniskor hängivet och budskapet om Jesus blir då trovärdigt och attraktivt.

Genom mitt arbete med Göteborgs hemlösa människor har jag kommit i kontakt med en ung kvinna, låt oss kalla henne Linda. Hon är inte troende men har ett stort hjärta för de hemlösa och är delaktig varje vecka i vårt arbete. Vid en lunch berättade Linda sin levnadshistoria. Hon var uppväxt i en trygg familj, med föräldrar som hade ett öppet hjärta och sinne. Hemmet var som en fritidsgård. Där fanns alltid plats för en extra tallrik vid middagsbordet. Föräldrarna var sökare och genom vänner blev familjen inbjuden till en missionskyrka. Linda började gå till söndagsskolan och fick en barnatro. Senare i tonåren blev hon engagerad i scoutverksamheten men kom aldrig till något avgörande i sin tro. Linda fick arbete direkt efter gymnasiet och tankarna på Gud lades på hyllan. De kristna som hon stötte på i olika sammanhang verkade så instängda och fördomsfulla. Hon ville inte bli sådan. När Lindas moster fick bröstcancer orsakade det en hel del frågor. Hon ville så gärna kunna tro men kunde inte bli kvitt sina tvivel.

På ett märkligt sätt blev Linda förd till vårt Nattcafé för Hemlösa. Vid busshållplatsen en fredagskväll, stod hon och språkade med en hemlös man. Hon brukade stöta på den personen där och hade därför tagit med sig lite mat till honom. Klas en av mina kollegor på Trappanér var på väg till Nattcaféet den kvällen, stannade till och frågade Linda och hennes hemlöse vän om de hade hört talas om Café Trappanér. De hade de inte, men blev nyfikna och följde med Klas. Linda överrumplades av den kärlek hon fann på vårt café och har sedan dess varit en av våra trogna volontärer. Hon har fortfarande inte avgjort sig men Guds kärlek håller på och bearbetar henne på olika sätt. Det går aldrig att forcera in en människa i Guds rike. Vi kan bara älska dem dit. Gud är en "gentleman" och det behöver vi vara också.

"Om jag talar både människors och änglars språk men saknar kärlek, är jag bara en skrällande cymbal. Om jag har profetisk gåva och känner alla hemligheter och har hela kunskapen, och om jag har all tro så att jag kan flytta berg, men saknar kärlek, är jag ingenting." 1Kor.13:1-3